

Evangelikus hírmondó

2024. – Reformáció

A Tési Evangelikus Egyházközség lapja

XXII. évf. 3. szám

Kérjetez, és adatik nektez, keressetez, és találtoz, zörgessetez, és megnyittatiz nektez. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatiz. Vagy ki az közületez, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér tőle, vagy amikor halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létetezre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteznek, mennyivel inkább ad jót a ti menyeyi Atyátok azoknak, akik kérnek tőle? (Mt. 7,7-11.)

Egyszer egy családi istentiszteletre bevittem egy nagy dízszakot, tele pakolva mindenféle holmival. A gyerekek nem tudhatták, hogy mit rejt a csomag, de felajánlottam nekik, hogy kérhetnek belőle bármit. Aki olyat kért, ami ott volt a szakban, az megkapta. Akinek ez nem sikerült, az csalódott lett. De leginkább akkor szomorodtak el, amikor végül megmutattam, mennyi minden volt még odakészítve nekik, csak nem gondolták, hogy kérhetik. Bizonyos szempontból így működik az imádság is. Az Úristen odakészít nekünk minden jót, és készséggel ad belőle. Ha olyat kérünk, ami nincs benne a „csomagban”, akkor kiderül, hogy ezt az ajándékot itt és most nem szánta nekünk az Isten. De mennyi minden van, amiről nem is gondoljuk, hogy kérhetnénk? Pedig Urunk a legnagyobb szeretettel odakészítette nekünk! Luther szerint imáink nyomán megtapasztalhatjuk, hogy Isten „mennyivel jobban gondoskodik rólunk, és mennyivel többet kész adni annál, mint amit készek vagyunk elfogadni vagy kívánni; tanuljunk meg bátrak lenni, hogy bizalommal kérjük őt, hiszen mindent, sőt jóval többet nyújt nekünk annál, mint amit képesek vagyunk kérni” (*Sermo a keresztjáró napokon tartott könyörgésről és körmenetről (1519). LVM 6: 100. o.*)

Nem ad követ, ha kenyeret kérünk, vagy kígyót, ha halat kérünk. De lehet bármilyen szép és értékes a szemünkben, amit kérünk, mondhatja, hogy nem adja meg, mert nem illik a velünk kapcsolatos terveibe. Folyamatosan tanít minket azt kérni, amit adni akar nekünk, és amiről látatlanban tudhatjuk, hogy az lesz a legjobb nekünk. Vagyis kérhetem, hogy az én akaratom egyre kevésbé térjen el az Övétől. Ez az imádság engem emel föl az Ő akaratahoz, és nem Őt akarja lehúzni az enyémhez.

Kérjetez, és adatik – ígéri, és valamit biztosan ad annak, aki kér. Keressetez - mondja, de lehet, hogy valami mást fogunk találni, mint aminek a keresésére indultunk. Zörgessetez, és megnyittatiz -, de lehet, hogy nem az az ajtó, amelyen zörgetünk, hanem egy másik. Ahogy Isten irántunk való szeretete diktálja. Az ígélet nem úgy szól, hogy aki kér, az meg is kapja azt; aki keres, az meg is találja azt; aki zörget, az ott be is mehet! „Ha mindig úgy kellene tennie, ahogyan mi szeretnénk, akkor a rabszolgánk volna” - írja Luther. (*LVM 8: 310. o. (2742b.)*) De az biztos, hogy aki kér, keres és zörget, az jót fog kapni és találni, és megnyílik számára Isten gondoskodó, atyai szeretete!

Mondhatnánk: ha úgyis az lesz/azt kapjuk, amit Ő akar, akkor minek koptassuk a szánkat, mért pazaroljuk rá az időt? De ha ilyen megfontolásból megritkulnak, vagy elhallgatnak az imáink, az nem a bizalom jele, hanem sokkal inkább az Istennel való kapcsolatunk súlyos betegségét -netán hiányát - mutatja.

Isten azoknak ígéri, hogy jót ad nekik, akik ezt kérik tőle. Hasonlóan ahhoz, ahogy ez a szülő és gyermek kapcsolatában működik. Egy könyvesboltban lettem figyelmes egy párbeszédre: Anya és fia pár méterre egymástól, más-más témájú könyveket böngésztek. A 6-7 éves fiúcska szinte percenként szaladt oda az édesanyjához, mindig más könyvvel, de ugyanezzel a kérdéssel: „Anyá, ez nekem való?” Vajon benne van-e imádságainkban ez a bizalom az Atya iránt? Érdekel-e minket, hogy amit kérünk, az Isten szerint is nekünk való-e?

Talán még beszédesebb az 1-2 éves gyermek szavak nélküli kérése, amikor égre emelt karjaival egyértelműen jelzi: „Anyá, vegyél föl!” A többi mindegy. Csak legyen a karjaiban. Ott jó lesz. Ott a legjobb!

Láttam, amikor egy anyuka kiment a házuk elé, mert valamit be akart pakolni az ott álló autóba. Gyermeke a kerítésbe kapaszkodva erőteljes sírással adott hangot a könnyen lefordítható kérésének: „Anya, ne menj el, maradj velem!” Mintha Mózes hallanám, amikor azt mondja: „Ha nem jön velünk a Te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!” Vagy Jákóbot, amikor így könyörög: „Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem!” Ez az Isten közelségére vágyó, könyörgő imádság biztosan meghallgatásra talál – ahogy egykor, úgy most is! „Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek” – hangzik az ígéret Pld.8,17-ben.

Isten emberszeretetének bizonyítéka, hogy nemcsak az embert biztatja, hogy kérjen, keressen és zörgessen, hanem Ő is ugyanezt teszi, hogy végre egymásra találhasson Isten és a Tőle elszakadt ember.

Isten kér: engedelmességet, hűséget, szeretetet Isten és ember felé. Kéri a félelmeinket, a bűneinket, a Vele össze nem egyeztetett vágyainkat, mindent, ami az Ő helyére került az életünkben. Bocsássa meg nekünk, hogy sokszor oly nehezen adjuk csak oda Neki!

Isten keres: mint az Édenben Ádámot, hogy bűnével szembesítse. Vagy mint a Jó Pásztor az elveszett bárányát, hogy megmentse. Keres minket a bajban, hogy segítsen; örömeinkben, hogy hálára indítson; válaszában, hogy jó döntésre segítsen. Bárcsak mielőbb megtalálna minket, minél többünket!

Isten zörget: Láttunk már sok képet az ajtónk előtt álló és zörgető Jézusról. Tudjuk azt is, hogy szívünk ajtaján belülről van a kilincs. Annyi mindent beengedtünk már a lelkünkbe, a fantáziánkba, a családjunkba, egyházunkba és világunkba – „Ó, szegény, hogy Te légy az, akinek várni kell! Bús szegénnyel behívunk, az ajtónk nyitva már: Jöjj, Jézus, jöjj, ne hagyd el, a szívünk várva vár!” (EKE Énekeskönyv 378.)

Nagy kegyelem, hogy amikor az ember már nem kér, nem keres, nem zörget, ő akkor is kitart! Hálára indíthat minket, hogy Ő továbbra is kér, keres és zörget!

Ahogy édesapám, Herdliczka Gusztáv írta egyik versében, Kol.4,2. kapcsán:

Köszönöm

Uram, köszönöm
Minden örömöm,
Mikkel lehetek
Adós Teneked.

Uram, köszönöm
Minden bánatom,
Mikkel tanítja
Szívem fájdalom.

Uram, köszönöm
Jó sorsom Neked,
S kik rám
mosolyognak:
Küldötteidet.

Uram, köszönöm
A fájdalmat, gyászt
Hol lennék akkor,
Ha meg nem találasz?

Megjelent a „Keresztény igazság c. folyóirat 2024/3. számában

dr Zsednai Józsefné

A Luther-rózsa

Minden közösség életében összetartó erőt jelent a közös jelképek használata, hiszen azok térben és időben összekötik az embereket. Az evangélikusok legismertebb jelképe (logója) a Luther-rózsa. Ez eredetileg Luther személyes címere volt, amire leginkább óriási méretűvé duzzadt levelezése miatt volt szükség. Vitairatait, okmányait és leveleit, a kor szokásai szerint hitelesítette. Luther személyes címere még valamivel egyszerűbb volt a mai Luther-rózsánál: egy ötszirmú rózsza közepén szív volt látható, abban egy kereszt. 1530-ban ebből készült el a ma is ismert változat, amelyben a színeknek is nagy jelentősége van. Luther így írt a pecsét elkészítőjének:

"Mivel tudni akarja, hogy pecsétemet jól eltalálta-e, barátilag közlöm önnek elgondolásomat arra vonatkozólag, milyen legyen pecsétem, hogy az jellemezze teológiámat. A kereszt legyen az első, feketén, szívbe helyezve, ami természetes színű. Ezzel arra akarom magamat emlékeztetni, hogy a Megfeszítettben való hit üdvözít bennünket. Ugyanis csak akkor igazulunk meg, ha szívből hiszünk. Ez a szív fehér rózsza közepén legyen annak kifejezésül, hogy a hit örömmel, vigasztalással és békességgel ajándékoz meg, és egyenesen egy fehér, üde rózsába helyez. Mivel nem olyan békesség és öröm ez, amilyent a világ ad, azért legyen a rózsza fehér, és ne piros. A fehér szín ugyanis a lelkek és angyalok színe. Ez a rózsza égszínkék mezőben legyen, mert az ilyen lelki és hitbeli öröm az eljövendő mennyi örömnél kezdete. A mező körül arany gyűrű legyen; jelezze, hogy ez a mennyi üdvösség örökké tart, és nincs vége soha; emellett értékesebb minden örömnél és vagyonnál, amint az arany a legnemesebb és legértékesebb fém."

A Luther rózsza, ez a szerte a világban ismert jelkép evangélikus templomokon és kiadványokon látható, de sokan hordják kitűzőként is.

Reformáció egykor és ma

Évről évre a tapasztalat azt mutatja, hogy a reformáció csak egy ünnepnapra szűkült le. Minden év októberében megemlékezünk arról, hogy Luther Márton 1517. október 31-én kiszegte 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára. Felidézzük azt, hogy szembeszállt a római pápával, és a kegyelemből hit által való megigazolást hirdette a megvásárolható megigazolással, vagyis búcsúcédulákkal szemben. Nagyon fontosak ezek az események, és jó, hogy emléket állítunk ezen dolgoknak, viszont ez nem azért történt, hogy csak emlék szintjén gondolkozzunk róla. Hanem azért, hogy a szívünkbe is belevéssük, hogy bármit is teszünk, Krisztus megváltása nélkül értelmetlen és céltalan az életünk. Hiszen ma már annyi mindennel próbálkozunk, hogy az életünknek értelmet adjunk, hogy ne érezzük magunkat üresnek és feleslegesnek. Csak sajnós sok esetben Krisztust hagyjuk az utolsó helyen. Éppen ezért fontos, hogy a reformációra ne csupán emlékezzünk, hanem átéljük újra és újra életünk minden napján. Ahogy a reformáció sem arról szólt, hogy Luther valami új dolgot talált ki, hanem arról, hogy visszatért az alapokhoz: a Biblia tanításához. Úgy életünkben is úgy találhatunk megújulásra, ha Bibliánkat kezünkbe fogjuk, és nem a polcon hagyjuk porosodni. Mert bár távoli dologról van szó, hiszen 507 év telt el azóta, hogy Luther felismerte: az Isten kegyelmét nem lehet megvásárolni, kiérdemelni, emberi cselekedetekkel kieszközölni, de ez a felismerés ma is éppen oly időszerű, mint akkor. Ahogyan azt egykor írta: Egyedül a kereszt a mi teológiánk. A kereszt tényét tehát minden keresztyénnek, vagyis minden Krisztust követő embernek ismernie kell. Ez volt a reformáció nagy mozgatórugója egykor, ma is ez a mozgatórugója életünknek és egyházunknak is. Krisztus nélkül nincs értelme a reformációnak, nélküle nem marad más csupán, mint egy történelmi tény, egy emberek által elindított mozgalom. De Krisztussal olyan megújulás lehet, amelynek életet átformáló ereje van, ami nem csak a múltat, hanem a jelent és a jövőt is meghatározza.

Horváth Kinga Nikoletta

Mi újság van (egy)házunk táján?

- Hálás szívvel számolunk be a nyáron lezajlott **táborainkról**:
 - Június 30 – július 5. között tartottuk az **általános iskolások táborát**. 80 gyermek, 10 táboroztató felnőtt, és a napi segítők, akik a konyhai feladatokban, takarításban segítettek a zökkenőmentes lebonyolítást. A hét témája Mózes születése, elhívása, majd a zsidó nép Egyiptomból való kiszabadítása volt. A napi bibliai tanításokat korcsoportos beszélgetések követték 8 csoportban a parókia és a templom helyiségeiben, majd az ebéd utáni szabadidőt követően a délelőtti témához kapcsolódó szabadidős foglalkozásokon vettek részt a gyerekek. Vályogpiramist építettek, kosarat fontak, merített papírra egyiptomi hieroglifákat pingáltak. Interaktív foglalkozáson dolgozták fel, miért veszélyes, hogyha hagyják magukat a digitális világnak beszippantani. Nagy érdeklődéssel figyelhették meg a táborba érkező fizikusok által bemutatott izgalmas kísérleteket, melyeket az előadó remek párhuzamba állított az Isten- és ember kapcsolat jellemzőivel. Ellátogattak a helyi állattartó gazdákhöz, számháború csatát vívtak, és a bibliai fociiban versengtek egy-egy igevers gyors megtalálásáért. Szabadulósobában pörgették agytekervényeiket, a mielőbbi szabadulás érdekében. Lovaskocsikáztak, fagyiztak és önfeledten játszottak. Köszönet minden segítőnek, és hála a mi Urunknak, Aki minden nap áldásával halmozott el bennünket.
 - Július 15-19-ig zajlott a **középiskolások hete** Agárdon 20 fővel, egy tóparti kempingben, ahol külön házban kaptunk helyet. Az idő egész héten remek volt, így minden délután fürödhettünk. Az első nap összekovácsoló jellege után másnap délelőtt a kapcsolatokról, azon belül a bántalmazó kapcsolatokról vezetett interaktív foglalkozást Szabó Gabriella, a váci családsegítő szolgálat munkatársa. A szerda délelőttöt közös főzéssel töltöttük: voltak, akik a bogrács mellett, és voltak akik a konyhában ügyeskedtek, és végeredményül egy nagyon finom ebédet sikerítettünk magunknak. Csütörtök délelőtt Szalai András apologéta érkezett hozzánk, aki 8 év gyakorló buddhizmus után talált rá Jézus Krisztusra. Ennek már több mint 30 éve. Azóta alapos bibliaismerettel és személyes életpéldával tesz bizonyosságot fiataloknak és felnőtteknek egyaránt Krisztus életet változtató szeretetéről. Esténként Szücs Sándor tartott evangélizációs alkalmakat lélegzetelállító sztorikkal megtűzdelve,

melyek egytől egyig arról szóltak, hogyan tapasztalta meg Isten csodáit az életében. A napokat kötetlen társasozással, filmnézéssel, beszélgetésekkel zártuk. Hálásak vagyunk ezért a lehetőségért is. Mindkét táborunk támogatással valósult meg: Betheln Gábor Alapkezelő Zrt KCP pályázata, a Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúi pályázata támogatásával.

MEGVALÓSULT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

2024.

- Az évek óta augusztus végén megrendezett **családi délutánt** ebben az évben a gyermektábor nyitónapjára, vasárnapra tettük át. Mialatt a gyerekek a templomkertben csapatépítőztek, a szülők számára egy rendkívül aktuális témában tartott előadást dr Donauer Nándor neuropszichológus: A XXI. század „trójai falováról” – hogyan hajtják veszélybe a mértéktelenül használt digitális eszközök a gyerekek idegrendszerét, tanulási képességeit, és testi fejlődését.
- A tanévnyitó istentisztelet után elkezdődtek a **vasárnapi gyermekalkalmak** 11 órai kezdettel. Sok szeretettel várunk minden általános iskolás korú gyermeket ebben az időpontban a parókiára.
- Az évek során, a **temető** mögötti (Verga tulajdonban álló) erdő növényzete már annyira benőtte a **kerítésünket**, hogy elérkezett az ideje a takarításnak. Levélben kértük meg az erdőtulajdonost, hogy az ő részén tisztítsa meg a kerítés melletti részeket. Miután ezzel elkészültek, már volt értelme eltávolítanunk a maradék ágakat a kerítésről. Köszönjük Mail József, Barta János, Barta Andrea, Diósi Kálmán, Csupecz Edéné, Borbás Istvánné, Szabó Norbert, Zugor István, Szabó Kálmán, Stanka Károlyné és Stanka Erika munkáját. Ezzel együtt köszönjük idei fűnyíróinknak is a kitartó munkát: Barta Benedek, Diósi Kálmán, Patonai Zoltán, Rotter László, Hajas József, Stanka Erika, Göncz László, Kubik Zoltán, Nagy Roland, Zugor István, Szabó Norbert, ifj Bódogai Sándor, Mail József, Stanka Károlyné.
- Ebben az évben is lezajlott a Kormányhivatal részéről a temető működésének ellenőrzése. A vizsgálaton Molnárné Szirbek Valéria, temetőgondnok képviselte gyülekezetünket. A kiérkező szakemberek mindent rendben találtak.
- Közgyűlési döntéssel határoztunk arról, hogy **szigeteljük** a parókia első épületrészének födémét. Két árajánlatot kaptunk befűjható üvegyapot szigetelésre, ezek közül az olcsóbbat választottuk. A munka október 28-29-én készül el. Bízunk benne, hogy a szigetelést követően csökkenteni tudjuk a téli fűtésszámlánkat.
- Az **egyházfenntartói járulék** éves díja továbbra is 5.000 Ft/fő. Akik számára fontos, hogy ilyen módon is hozzájáruljanak a gyülekezeti élet működéséhez,
 - befizethetik a fenti összeget a 73900016-10003042-es bankszámlaszámra (MBH Bank)
 - vagy Barta Andrea pénztárosnál
- Október 30-án, szerdán délután 15⁰⁰ órakor az a Mészáros Péter fizikus tart ismét izgalmas **kísérleti bemutatót**, aki a nyári gyermektáborban már nagy sikert aratott. A programot a missziói pályázat támogatásából fedezzük. Hívunk mindenkit, kortól függetlenül, vegyen részt ezen az igazán bámulatos előadáson. Helyszín: Művelődési Ház, Tés.
- Október 31-én, délután 14⁰⁰ órakor tartjuk **reformáció ünnepi istentiszteletünket** a templomban.
- Szomorú szívvel, de a feltámadás reménységével tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy **Varga Tibor**, a várpalotai evangélikus gyülekezet másodfelügyelője, október 25-én hazaköltözött Megváltó Urunkhoz. Temetése november 2-án, délután 14⁰⁰ órakor lesz az ösküi temetőben.